

Sygnatura akt VIII C 57/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Z. U.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 57/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 1 sierpnia 2017 roku (...) S.A. w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od Z. U. kwoty 3.040,71 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzone pozwem roszczenie wynika z umowy nr (...) zawartej w dniu 17 czerwca 2013 r., na podstawie której pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty 11.608,97 zł, w tym 5.900 zł tytułem kwoty pożyczki, 751,54 zł tytułem odsetek umownych, 958,16 zł tytułem opłaty przygotowawczej, 944 zł tytułem kosztów ubezpieczenia spłaty pożyczki i 3.032 zł tytułem opłaty za obsługę pożyczki w domu. Z. U. dokonał wpłat w łącznej wysokości 8.545,59 zł. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 2.244,83 zł tytułem należności głównej i 795,88 zł tytułem opłaty za obsługę pożyczki w domu.

(pozew k. 3- 5)

Nakazem zapłaty z dnia 25 września 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 6)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Pełnomocnik pozwanego podniósł zarzuty braku legitymacji czynnej, niewykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia oraz jego przedawnienia.

(sprzeciw k. 7)

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z uwagi na wniesienie sprzeciwu.

(postanowienie k. 9 v.)

W pozwie wniesionym na urzędowym formularzu powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko i przedstawił identyczne uzasadnienie jak w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(pozew na urzędowym formularzu k. 12- 13)

W sprzeciwie wniesionym na urzędowym formularzu pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko, w tym zarzuty niewykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, a także jego przedawnienia. W uzasadnieniu pozwany stwierdził, że uiszczona przez niego kwota 8.545,59 zł w pełni wyczerpuje zobowiązanie wobec powoda, w tym z tytułu należności głównej, odsetek, opłaty przygotowawczej i ubezpieczenia. Natomiast Z. U. zakwestionował zasadność żądania przez powoda zasądzenia kwoty 3.032 zł z tytułu obsługi pożyczki w domu, podnosząc, że nie doszło do świadczenia powyższej usługi. Ponadto pozwany podniósł, że do przedawnienia roszczenia o zapłatę z tytułu obsługi pożyczki w domu, znajdzie zastosowanie dwuletni termin przewidziany w art. 750 kc w zw. z art. 751 kc. W związku z tym, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 11 sierpnia 2014 r., zatem do przedawnienia roszczenia powoda doszło prawie rok przed wniesieniem pozwu.

(sprzeciw na urzędowym formularzu k. 25- 26)

W piśmie z dnia 19 marca 2018 r. strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie. Ponadto pełnomocnik powoda wskazał, że do przedawnienia roszczenia objętego pozwem zastosowanie znajdzie 3 letni termin przewidziany w art. 118 kc. Skoro roszczenie z tytułu umowy pożyczki stało się wymagalne w dniu 12 sierpnia 2014 r. to wniesienie pozwu w dniu 1 sierpnia 2017 r. nastąpiło przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia. Poza tym pozwany już po dacie wymagalności roszczenia wielokrotnie dokonywał spłat na poczet pożyczki, czym doprowadzał do przerwania biegu terminu przedawnienia. Na dowód dokonywania obsługi pożyczki w domu pozwanego, strona powodowa przedstawiła historię spłat pożyczki, z której wynikało, że przedstawiciel powoda 48 razy odebrał wpłaty od pozwanego w jego miejscu zamieszkania.

(pismo pełn. powoda k. 32- 34)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 43)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 czerwca 2013 r. Z. U. zawarł z (...) S.A. w W. umowę pożyczki pieniężnej nr (...), na podstawie której powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 5.900 zł. Umowa została zawarta na okres 60 tygodni. Na podstawie umowy pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty 11.608,97 zł w równych miesięcznych ratach w wysokości 193,49 zł. Poza kwotą pożyczki w wysokości 5.900 zł, pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty 944 zł tytułem kosztów ubezpieczenia, 684,40 zł tytułem opłaty przygotowawczej, 273,76 zł tytułem dodatkowej opłaty przygotowawczej oraz 3.032,60 zł tytułem opłaty za obsługę pożyczki w domu, co stanowiło 51,4 % całkowitej kwoty pożyczki.

(umowa pożyczki k. 14- 15)

Z. U. dokonał spłaty z tytułu umowy pożyczki na łączną kwotę 8.545,59 zł.

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

(...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie od Z. U. kwoty 3.040,71 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 17 czerwca 2013 r. umowy pożyczki o nr (...). Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, podniósł zarzuty braku legitymacji czynnej, niewykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia oraz jego przedawnienia.

W ocenie Sądu podniesiony przez Z. U. zarzut braku legitymacji czynnej jest chybiony, gdyż strona powodowa przedstawiła umowę o nr (...) zawartą w dniu 17 czerwca 2013 r., z której jasno wynika, że (...) S.A. w W. udzielił pozwanemu pożyczki pieniężnej. Zresztą Z. U. nie kwestionował faktu zawarcia powyższej umowy.

Również zarzut przedawnienia roszczenia nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Co do długości terminu przedawnienia roszczenia strony zaprezentowały odmienne stanowiska. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie pozwanego, jako wynikające z umowy pożyczki gotówkowej, jest świadczeniem związanym z prowadzeniem przez powoda działalności gospodarczej. W myśl art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat 6, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata.

W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W tym przypadku strony przedstawiły niemal zgodne stanowisko, gdyż pozwany wskazał, że roszczenie objęte pozwem stało się wymagalne w dniu 11 sierpnia 2014 r., a strona powodowa oznaczyła ten termin jeden dzień później. Zatem roszczenie powoda przedawniłoby się najwcześniej w dniu 12 sierpnia 2017 r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone w dniu 1 sierpnia 2017 r., co przerwało bieg terminu przedawnienia.

Natomiast racje należy przyznać twierdzeniu pozwanego o spełnieniu świadczenia w całości. Bezsporne było pomiędzy stronami to, że Z. U. dokonał spłat na poczet pożyczki w łącznej wysokości 8.545,59 zł. Na podstawie zawartej w dniu 17 czerwca 2013 r. umowy pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty 11.608,97 zł, na którą składały się kwota 5.900 zł tytułem pożyczki, kwota 944 zł tytułem kosztów ubezpieczenia, kwota 684,40 zł tytułem opłaty przygotowawczej, kwota 273,76 zł tytułem dodatkowej opłaty przygotowawczej oraz kwota 3.032,60 zł tytułem opłaty za obsługę pożyczki w domu, co stanowiło 51,4 % całkowitej kwoty pożyczki. Odnosząc się do ostatniej z opłat, czyli opłaty za obsługę pożyczki w domu, należy stwierdzić, że strona powodowa nie wykazała, aby faktycznie dokonywała czynności uprawniających do naliczania takiej opłaty. Załączony przez stronę powodową do pisma z dnia 19 marca 2018 r. wydruk jest w ocenie Sądu w tym zakresie niewystarczający. Tym bardziej, że Z. U. w sprzeciwie od nakazu zapłaty kwestionował, aby jego wpłaty na poczet pożyczki były przyjmowane w domu pozwanego. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że dokonywał obsługi pożyczki w domu pozwanego. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego nawet na wyraźne zobowiązanie do złożenia stosownej umowy. Wskazać

bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyżnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148). Poza tym opłata za obsługę pożyczki w domu w wysokości przewidzianej w umowie z dnia 17 czerwca 2013 r. jest niewątpliwie zbyt wygórowana, gdyż stanowi ponad połowę całkowitej kwoty pożyczki. Dodatkowo jej wysokość stanowi procentową część całkowitej kwoty pożyczki, gdy tymczasem powinna to być opłata stała, niezależna od wysokości udzielonej pożyczki. Również w zakresie opłaty przygotowawczej i dodatkowej opłaty przygotowawczej strona powodowa nie wykazała, aby wykonała czynności uzasadniające ich naliczenie. Wobec tego, że strona powodowa nie udowodniła zasadności naliczania opłaty za obsługę pożyczki w domu i dwóch opłat przygotowawczych, całkowita kwota udzielonej Z. U. pożyczki wynosiła 5.900 zł, a pozwany do dnia wniesienia pozwu spłacił łącznie kwotę 8.545,59 zł, powództwo podlegało oddaleniu w całości, jako bezzasadne z powodu spełnienia przez pozwanego zobowiązania w pełni.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Pozwany wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej- 900 zł § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa- 17 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.